

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 > — >
 Negyedévre . . . 2 > 50 >
 Egy hóra . . . — > 85 >
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a
 lap szétküldésére vonatkozó
 felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. tábla átellenében,
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény in-
 tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl.

Mosakodás.

Pécs, 1898. szept. 29.

Nem mai keletű, de azért eléggé furcsa s némely ember gondolkozásmódjára jellemző tünet az a kormánypárti sajtóban, hogy nem a törvény parancsát, nem az ország érdekét tartják főtényezőnek a kiegyezési kérdések eldöntésénél, hanem azt hirdetik mindenek előtt való főszempontnak, hogy Magyarország elhárítsa magát a kiegyezés meghiusultának ódiúját.

Abban a szép időben, a mikor a provizorium javaslata volt napirenden, az volt a jelszó, hogy nem szabad az osztrák szomszéd zavarát kihasználni, nem szabad a különválást kimondanunk csak azért, mert az osztrák birodalmi gyűlés akcióképtelensége miatt a kiegyezés a törvénytábla időben nem jött létre, hanem időt kell adnunk a szomszédnak a magabátérésre, hogy zilált viszonyait szolidálhassa s érdemileg nyilatkozhassék az eléje terjesztett javaslatok fölött, mert különben Magyarországra hárul az ódiú, hogy az osztrák zavarokat kiegyezés meghiusítására kihasználta.

Ezért adtunk nekik egy esztendei meggondolási időt, kijelentvén a törvényben, hogy ennél többet nem adunk, s ha ez alatt sem gondolja meg magát, hát nem alkuszunk tovább, hanem berendezkedünk önállóan.

Az adott haladék immár vége felé közeledik s most az osztrák szomszéd ugy-

tesz, mintha csakugyan kezdené meggondolni magát, legalább a legújabb hírek megerősítik, hogy a Reichsrath bele akar menni a kiegyezési javaslatok tárgyalásába, de arra nézve is tisztában van mindenki, hogy az osztrák ellenzéki pártok nem azért szerelik le a nyílt obstrukciót, mintha a kormányt a kiegyezésnek idején való elfogadásával zavarából kiségiteni akarnák, hanem mert tudják, hogy azoknak a javaslatoknak a jobboldali pártok körében is annyi az ellenségük, a mennyi azok megbuktatására épen elegendő, arról pedig, hogy a javaslatokból a kikötött időre törvény legyen, álmodni sem lehet. Sokkal biztosabb tehát a kiegyezés megbuktatása, ha annak tárgyalásához komolyan hozzáfognak, mintha az obstrukciót folytatnák, mert ez esetben a Reichsrathot pár nap alatt bezárnák s a kormány szabad kezét nyerne a javaslatokat a 14. §. segítségével életbe léptetni.

Ily körülmények között tehát majd letelik a provizorium ideje s nem lesz még törvény a kiegyezésből, de az osztrák kormány sem lesz abban a helyzetben, hogy azt a 14. §. alapján oktroyálhassa. Most hát újra felhangzik a mi kormánypárti sajtónkban a régi nóta, hogy háritsuk el magunktól a kiegyezés meghiusításának ódiúját, mert ha szorosán ragaszkodunk a provizorium törvényhez s ujjévnél tovább nem várunk a Reichsrath határozataira, akkor minket fognak okolni azzal, hogy a formákhoz való merev ragaszkodással meg-

híusítottuk a legjobb uton levő megegyezés lehetőségét.

Hát ugyan kérjük szeretettel, mióta olyan nagy bűn az, ha valaki törvényes jogaival élni akar, hogy e miatt mosakodnia, az egész világ előtt mentegetőznie kell: „én nem akartam, de a másik kényszerített rá!” Odiumról csak beszélni is másnál, mint bűnös vagy helytelen cselekedetnél, nem lehet, már pedig a ki jogával él, ezzel bűnt el nem követ, s ezért méltó és jogos neheztelést senki részéről magára nem vonhat.

Magyarországnak nemcsak akkor van törvényes joga magát gazdaságilag emancipálni az Ausztriával való közösség alól, ha az osztrákok nem akarják közösségünk feltételeit elfogadni, hanem akkor is, ha ezt magára nézve célszerűnek itéli, ha még úgy kívánná is Ausztria a közösség fönntartását.

Most már hogyan lehet beszélni odiumról, ha Magyarország emancipálja magát akkor, a mikor a másik fél a közösség fentartásának feltételeit még a nagyilekűen engedett időhaladék alatt sem teljesítette. Aki ezért is vádakkal illetné az országot, az nem tudja, mi a törvénytisztelet; az ilyenek neheztelése pedig mitsem nyom a latban.

A függetlenségi párt régen hirdeti már, s a tapasztalás szomorúan igazolta, hogy az ország gazdasági erejének a közösségben való lekötöttsége romlására van a nemzetnek, nem egyéb tehát üres frá-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A nagy és a kis Valéria.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Végre megszűnt a viszálykodás, mely Nemeskői Kövesy Loránt gróf és leánya, a különben oly szelid, engedelmes Valéria grófnő közt már jó ideje folyt.

Váli grófnő ugyanis ismeretséget kötött s titokban viszonyt folytatott Gallócy főhadnaggyal. Gallócy Ákos igen kedves volt, minden tekintetben a férfiak mintaképe, de sajnos, egy egyszerű, a hétágu koronát nélkülöző család gyermeke.

A dolog nem maradhatott titokban, az apa maga elé rendelte leányát, aki sokkal büszkébb és nyitabb természetű volt, hogy sem a dolgot titkolni vagy szépiteni akarta volna. Bátran szembenézve a következőkkel, őszinte vallomással könnyített a lelkén, hozzátartolva még azt a kijelentést, hogy inkább kész életétől megválni, mint szerelméről lemondani.

A gróf szemöldöke véstjósloán rándult össze, szemei villámokat szórtak s minden erélyét összeszedve, szigorúan tiltakozott leányának ezen, szerinte abnormis szerelmi hó-

bortja ellen; azonban hasztalan, nem használt semmi fenyegetés, semmi kérelem, a gróf végre is kénytelen volt föladni a harcot s Gallócyt vejjél elfogadni.

Leirhatatlan boldog s feledhetetlen szép volt az ifju pár, amint ott térdelt egymás mellett az oltár számolyán, elérve közösen óhajtott céljukat.

Gallócy létfias alakja most még inkább kitűnt, arca szinte kéjes mámorban úszott, szemeit büszkén jártatta körül a sokaságon, majd édes reménnyel, becéző gyöngédséggel pihentette meg gyönyörű aráján.

Valóban gyönyörű is volt Váli grófnő, szépségének híre elterjedt messze vidéken. A sötét fekete haj mint valami illatos felhő borította be a habfehér nyakat, vállakat, a királynői termettel összhangban volt az édes, bájos arcocská a sötét buzavirág-szinű szemekkel.

Ma még az öreg gróf is könyezett látásán, pedig ez ugyancsak eseményszámba ment nála. Ezeknek a könyeknek lágy melegében eloszlott a neheztelés utolsó szikrája is. »Áldja meg az Isten őket«, dörmögte az ég tudja hányadszor.

A jó Isten nem hallgatta meg óhajását. A milyen nagy s földöntúli volt ez a boldogság, olyan rövid is volt. Gallócy né meghalt, midőn életet adott első gyermekének.

Vajjon lehet-e híven tolmácsolni a kint, mit a férfi érzett neje elvesztén? Szinte haját tépte kétségbeesésében s teljes szívéből gyűlölte leányát, szerencsétlenségének akaratlan okozóját, nem törődött vele egy cseppet sem, de nem törődött egyáltalán senkivel és semmivel; közönyös lett minden iránt, néha órákig elült maga elé meredve, szóvalan, örült, ha nem háborgatták.

Egy alkalommal nővére jött el, hogy megnéze a kis Valériát, aki nagyapjának határozott óhajára szintén Valéria nevet nyert, hanem az öreg gróf sohasem láthatta unokáját, mert csak néhány héttel élte túl leánya halálát.

Szegény kis Valéria teljesen a dajka gondjaira lett bízva, az pedig sokkal komótosabb volt s kevésbé lelkiismeretes, hogy sem megfelelt volna kötelességének.

Kis kezén megnöttek a körmök, a haja gondozatlan, összeállva, az arca, ruhája piszkos, ily szánandó állapotban találta őt nagy-nénje; nagyon összepörölt öcscsével miatta.

»Elviszem magammal és soha még meglátogatnod sem lesz szabad, te nem vagy arra érdemes, hogy ez a gyermek apjának nevezzen.« A két testvér a legnagyobb haragban vált meg egymástól.

Dollerné elhozta a kis Valériát s az ugyancsak nőtt, fejlődött védelme alatt. Na-

zisanál a kormánypárt által hangoztatott amaz állítás, mintha a közösség fentartása Magyarország érdekében állna. Megismétlése ez a róka koma meséjének, akinek savanyu volt a szőlő, mert nem férhetett hozzá.

Ha az ország sorsát intéző körök részkednének őszintén kimondani az igazságot, már régen kijelentették volna, hogy Magyarországnak is, mint minden más önálló államnak, legfőbb érdeke az, hogy a saját viszonyairól önállóan, más érdekektől függetlenül intézkedhessék s törvényadta jogunk érvényesítését már régen maguknak kellett volna kezdeményezniök.

De ők őszinték soha nem voltak, mert mindig bécsi parancsnak engedelmességek, a mely nem Magyarország érdekét, hanem a birodalmi egység eszméjét szolgálta volt hivatva, azt az eszmét, a mely született ellensége volt mindig Magyarország önálló államiságának.

Azért beszélnek most ódiáról, amely a különválás törvényes jogának érvényesítése esetén ránk hárulna, mert ennek az összbiradalmi eszmének, a mi esküdt ellenségünknek, lenne igen nagy oka ezért panasza ellenünk.

Tessék hát választani! Egyfelől van a mi államiságunk, törvényben biztosított jogaival, másfelől az összbiradalmi eszme, a mely merev ellentétben áll szentesített törvényeinkkel, hitlevéllel biztosított jogainkkal, szabadságunkkal. Ennek fáj az, a mi annak kedvez, mindakettőt kielégíteni nem lehet, melyik essék hát áldozatul?

A kormány a mi államiságunk lényegét áldozza fel, mert az összbiradalmi eszme szolgálata biztosítja neki a hatalom birtokát s azért ijesztgeti a nemzetet az ódiával, a mely az összbiradalmi eszme hívei részéről fenyegeti, ha önálló államiságában rejlt jogait életre kelteni találja.

De a nemzetnek, úgy hiszszük, más lesz a választása, mert öngyilkossággal lenne határos az olyan politika, amely megelégednék a törvény holt betűi közé

temetett állami önállósággal s rettegne azt alkalom adtan életre is kelteni, csak azért, hogy ne vonja magára azt az ódiót, mintha az összbiradalmi eszme uralmát, a mely a saját külön államiságunk nyílt meghazudtolása, megsérteni akarná.

A jogász-olvasókör alakuló közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Az idén még kevés érdekes hírt szolgáltatott a pécsi jogakadémia hallgatói s mint már lapunkban jeleztük, — dacára a szép számmal beiratkozott jogászoknak, — lassan indult meg az élet a lyceum régi épületét látogató ifjuság között, ahol pedig más években ilyenkor már ugyancsak pezsgő, víg élet uralkodott.

Oka ennek részben bizonyára az országos gyász is, melyben a fiatalság, mint a városnak különösen ily hazafias dolgokban egyik számottevő testülete, illő módon kimutatta eddig is részvétét s komolyabb viselkedésével még folyton tanujelét adja, de más okának is kellett lenni, mert ez magában véve alig eredményezett volna ilyen, — mondhatni, — holt szezon épen az év elején s akik erre figyelmessé lettek és e másik okot kutatták, kettőt vettek föl, mint a melyeknek egyike ezt előidézhette.

Az egyik nagyon szomorú volna és ez az, hogy a fiatalságból immár kiveszett minden komoly szándék az egyesülési szellem s a közérővel önmaga művelődésének előmozdítása iránt; a másik pedig az, hogy talán végét érte már az akadémia ifjuságának beléletét minden komolyabb munkálkodásra alkalmatlanná tevő könnyelmű szellem, mely a jogászságot érdeklő legfontosabb dolgokból is gyermekes hecceket akart csinálni, a komoly munkálkodás helyett megelégedett azzal, ha a látszatnak tett eleget.

A mára összehívott olvasóköri alakuló gyűlés volt hivatva arra, hogy megmutassa, melyik volt e két utóbbi közül a valódi ok és örömmel konstatalhatjuk, hogy a legutóbb említett volt az, minek következtében bátran állíthatjuk, hogy a jelen tanévben a pécsi jogászság az eddiginél jóval nagyobb, szebb és a kebelébe tartozó ifjuság fokozottabb képzésére való munkálkodást fog kifejteni.

A gyűlést két órakor nyitotta meg ifju

Nagy Jenő, IV. éves joghallgató, a szünidei bizottság elnöke s miután fölolvastatta a tanév tanévben tartott, utolsó olvasóköri közgyűlés jegyzőkönyvét, az abban foglalt határozatra hivatkozva kijelentette, hogy joga és kötelessége lévén az olvasóköri alakuló közgyűlés összehívására, üdvözli az azon megjelent kollegákat és a gyűlést megnyitja.

Elnöki beszámolójában elmondja, hogy a vakáció folyamán különösebb események nem adták elő magukat, de Erzsébet királynénak a folyó tanév kezdetével bekövetkezett meggyilkoltatása alkalmával az ifjuság is illő tanujelét adta gyászának.

Ezután a szünidei pénztárnok olvasta fel az olvasókör vagyoni állapotát, mely szerint a múlt tanév végével 46 frt 34 krajcárnyi összeg maradt a kör pénztárában, melyet a vakációban felmerült kiadások, — szolga fizetése, újságokra előfizetés — felemésztettek, úgy, hogy szeptember elsejével a pénztári maradvány mindössze huszonkilenc krajcár. A pénztári számadás felülvizsgálására az elnök Németh Károly és Dunst Károly joghallgatókat küldte ki.

Ifju Nagy Jenő szünidei elnök erre köszönetet mondott úgy saját, mint tisztviselő társai nevében a bizalomért, melyben a kör tagjai részesítették s miután állásáról lemondott és társainak lemondását is tudatta a közgyűléssel, azon kérelemmel fordult az összehívott jogászsághoz, hogy a jövő évi tisztikar most törtéendő megalakítása alkalmával azokra bizzák a kör vezetését, kik arra legérdemesebbek és érdekeit leginkább képesek előmozdítani.

Ezután a választások kezdődtek, Fajth Gáspár IV. éves joghallgató, korelnök vezetése alatt, ki mellett jegyzökként Fischer Béla és Szücs Zoltán működtek.

Elnökké egyhangulag Lázár Gyula harmadéves joghallgató választott meg, ki körülbelül a következő beszédet intézte a jogászsághoz:

Tisztelt közgyűlés!

Fogadja a közgyűlés őszinte köszönetemet azon bizalomért és megtiszteltetésért, melynek elnökké választásom által részesévé tett s egyszersmind azon ígéretet, hogy e szép álláshoz fűzött kötelességeimnek mindenkor teljes erőmből iparkodni fogok eleget tenni.

Mindazok, a kik engem ismernek és a kikkel az utóbbi időben érintkeztem, tudják, hogy hosszú ideig nem akartam elfogadni az elnöki tisztet és ennek oka az volt, mert

— Ne vedd rossz néven, édes jó néni-kém, — kérlelte Valéria szeliden, most meg annak jóságos arcáról törölve le a könyveket, — lásd vétkezném, ha ebben a helyzetben még tovább magára hagynám őt, elmegyünk hozzád nemsokára, ne busulj, tudod jól, hogy vonz oda a szívem, — sugta kipirult arcát nénje vállára hajtva.

Igy hozta helyre és oszlatta el lassankint a szép Valéria az egyenlenséget és keserűséget, mit születésével okozott, édes apját kibékítette nénjével, a mi nem volt épen oly könnyű dolog, mint hitte; Gallóczy igen zokon vette nénjének, hogy oly soká birta mellőzni s nem is tett kísérletet a kibékülésre, holott jól tudta, hogy ő azt semmi árért sem teheti, miután kikérte magának utolsó együttlétük alkalmával, hogy a házába lépjen; de később mégis kiengesztelődött leányáért.

A kedves leányka odaadó modorával s őszinte szeretetével teljesen megnyerte apját, most már nem óhajtott annyira a halált, volt, mi az élethez kötötte. Mindent gyermekéért tett, csak annak élt és sokszor keserű szemrehányást tett magának a múltért s igyekezett helyrehozni hibáját és méltó lenni az édes apa névre.

S a Erzsi.

ponta szebb lett, okosabb. Mindent elkövettek, hogy kellő nevelésben részesüljön és ha nem is nevelkedett grófi háznál, bármely grófi családnak díszére vált volna. Nála bebizonyosodott, hogy a vér nem tagadja meg magát, rajongott a lovaglásért, bicyclizésért s legkedveltebb szórakozása volt a tennis.

Nénje sokat mesélt neki édes anyjáról, apjáról, elmondta mennyire szerették egymást s mivel édes apja nem akar újra megönsülni, jobbnak találja őt magánál tartani; nem hallgatta el azt sem, hogy anyja halála miatt nem kedvence apjának, hogy milyen elhanyagolt állapotban vette magához s hogy azóta komoly haragban van fivérével; hanem úgy látszik ez mind nem riasztotta vissza a leánykát, mert többször kérte nénjét, mennének el édes apjához; de az csak ígérte és huzta-halasztotta a menetelt; az idő mult s Valéria egész nagy leány lett, mire a sokat tervezett és emlegetett utazás megvalósult.

Messze utaztak, majd két egész nap tartott, mire Aradról eljutottak abba a kis mezővároskába, hol Gallóczy élt, miután folytonos betegeskedése miatt nyugdíjaztatott.

Valéria türelmetlenül számlálta a perceket, alig várta, hogy megismerhesse apját.

Egészen alkonyat volt, mikor megérkeztek. Az egyszerű és minden kényelmet nélkülöző szobában az ablakhoz állított íróasztal

mellett egy megtört alak ült, könyökét az asztalra támasztva, öszülő fejét tenyerében pihentetve; a neszre felrezzent elmerültségéből.

— Mi vagyunk édes apa! — kiáltott a leányka kedves, üde hangján — ugy-e nem vártál?

Megjelenésével valami enyhe sugár, édes, bódító illata a tava-znak szállt a rideg falak közé, úgy állt ott, mint valami aransíppal elvarázsolt mesebeli tündér.

Gallóczy csak nézte, nézte egy darabig.

— Gyermekek! — szólt végre — te vagy, vagy anyád szelleme áll előttem? Az alak, a hang egészen az övé, ugyanaz a hang, azok a szemek, melyek megbűvölték lelkemet. Menj! — mondta tompa hangon, mintha már nem is az élől, hanem a rég elköltözöttel beszélne — azt hiszem, meg kell örülnöm.

— Nem megyek bizony — felelt Valéria — nagy szükséged van nekéd egy vigasztalóra; szórakozásra, társaságra van szükséged, hiszen te valóságos kedélybeteg vagy; — mig így beszélt, egyre közelebb huzódott apjához, addig-addig, mig hizelegve fonta nyakára karjait és egy hosszú csókot nyomott arcára.

— No tessék, — mondta a néni duzzogva s irigy szemmel nézve az ölelkezőket, — most már én figyelembe sem jövök; tudtam, hogy ez lesz belőle s még itt is akar maradni — szólt elpityeredve.

reám az élet is ró kötelességeket s létem, hogy azokat összeegyeztetni az elnöki kötelességekkel nem fogom tudni.

De az utolsó percben engedtem a közökhajnak, bizva abban, hogy a megválasztandó tisztikar és az olvasó kör összes tagjainak buzgó és szives támogatása lehetővé fogja tenni azt, hogy elnöki teendőimet a kellő módon betölthessem, anélkül, hogy azok az élet által reám rótt kötelezettségekkel összeütközésbe jönnének.

Programot nem szándékom most adni, de annyit már jelezhetek, hogy főirányelv gyanánt a *jogászság jól felfogott érdekének megvédése és előmozdítása* lesz mindig szemem előtt és oly reformok életbeléptetése fog a munkára ösztönözni, a melyek lehetővé teszik a köri élet egységes irányban történő működését s eredményezni fogják azt, hogy a jogászság azon tagjai is, kik eddig a körbe be nem iratkoztak, az ott életbe lépő komoly munkálkodás részeseivé öhajtván lenni, annak zászlaja alá sorakoznak.

Kérem támogatásukat a jövőben kifejtendő munkálkodásomhoz és ha arra számíthatok, úgy biztos vagyok a sikerben! Virágozzék a jogász olvasó kör, éljenek annak tagjai!

A lendületes beszédet a közgyűlés zajos éljenzéssel fogadta és a folytatólag megválasztott tisztikar a következőképen alakult: elnök: *Fischer Béla*, pénztárnok: *Kelemen János*, ellenőr: *Dvorszky József*, főjegyző: *Dunst Károly*, I. aljegyző: *Réder Károly*, II. aljegyző: *Kovács Aladár*, háznagy: *Németh Károly*, segédháznagy: *Makay István*, könyvtárnok: *Kocsák Béla*, segédkönyvtárnok: *Muraközy László*. Választmányi tagok a negyedéről: *Berger Dezső* és ifju *Nagy Jenő*; a harmad évről: *Nikolits Spászó* és *Decleva Dénes*; a második évről: *Buday Dezső*, *Szűts Zoltán*; póttag: *Bausch Olivér*; az első évről: *Rihmer Aladár*, *Vitzl Győző*; póttag: *Lerch Richárd*.

A választások befejeztével az elnök a közgyűlést bezárta s rövid idő alatt a tisztikar és választmány meg fogja tenni azokat az intézkedéseket, melyek a kezdődő tanévben szükségessé válnak.

A tisztikar s különösen az elnök személye teljes garanciát nyújt arra, hogy tényleg a komoly munkálkodás fogja a jogász-olvasó kör ezen évi irányelvét képezni. *Lázár Gyula* egyik legkomolyabb és legszorgalmasabb tagja a pécsi jogakadémiának s van benne kellő erély, hogy a jogászság ügyeiben mindig kellő módon képviselje azt és kellő tapintat, hogy az esetleg fölmerülő ellenvélemények kiélesedésének elejét vegye.

Örömmel látjuk a jogászság zászlaján a komoly munka elvét jelszó gyanánt és nem kételkedünk abban, hogy míg ez a jelszó megmarad, eredményes is lesz munkálkodásuk.

Hirek.

Pécs, 1898. szept. 29.

Obligó nélkül.

Nem messziről, talán nagyon is közlelő való ez a vidám kis történet, amiről itten szó leszen és amiről mosolyogva beszél azon szomszéd városban minden ember, de azonban némi — megütközéssel is.

Valószínű egészen, hogy a német asztalosok nem ütköztek meg annyira *Göthe* „Faust”-ján, mint amennyire a jó magyarok azon városban megütköztek a *Salamon cukrász* esetén, akinek valamelyes összeütközése akadt a cukrász legényével és ezért elitelték egy havi fogházra.

Amikor ez a történet kezdődött, a cukrászsegéd még legényember volt, akinek az édességek készítésén kívül még az a nehéz föladat is jutott osztályrészül, hogy naponként egyes családokhoz a híres *Salamon-féle* cukorkákat és süteményeket kellett elvinnie.

Történt pedig, hogy a regényes hajlamu cukrászlegény egy szép napon arra a gondo-

latra jött, hogy nincs igazság a földön, mert míg ő az emberiség életét megédesíti, addig az ő élete csupa merő keserűség. Azt gondolta tehát, hogy jussa van megédesíteni a saját életét is.

Még a múlt év nyarán történt. A nap ragyogóan sütött le az égről és a hőmérő veszedelmesen sokat mutatott. *Kristoforó* — így hívták a cukrász legényt — felöltötte legtehezebb öltözékét és utnak indult, hogy — mint mondani szokta — a vagyonos osztály életét, az ismeretes *Kugler* utánzatokkal megédesítse.

Egyik ottani ügyvéd házához tért be, ahol a csöngetésre ajtót nyitott a szobacicus, akinek a szeméből kisugárzó fény még nagyobb melegséget idézett elő *Kristoforó* szívében, mint a nap égető heve. Egyszóval a helyzet olyan volt, hogy nem is a fagyalt, de *Kristoforó* kezdett olvadozni és a szobacicus csábitó mosolylyal hallgatta a cukrász mézédés vallomásait és hosszas kérlelése után kimondta a boldogító igent.

Kristoforó ott nyomban eljegyezte szive választottját és hogy az aktusnak valamennyire hivatalos formája is legyen, a magával hozott fagyaltot és süteményeket feltálalta és szép kettesben el is fogyasztották. Forró csók és édes ölelés után *Kristoforó*, mint aki jól végezte dolgát, eltávozott és az úton a boldogságtól sugárzó arccal dudolgatta az ismeretes operette áriát:

— „Szerelem csupán az élet . . .”

Ezen a napon pedig a közönség hiába várta a *Salamon* cukrász megszokott édességeit, azok elmaradtak a *Kristoforó* fehérbe öltözött alakjával együtt.

A telefonos kisasszonyoknak soha annyi dolgot nem akadt, mint azon a napon. A „halló”, a „halló” egyre járta és minduntalan felhangzott a sokszor öhajtó, majd megparancsoló kérdés:

— Kérem a *Salamon* cukrászszal összekötni!

És *Salamon* cukrásznak volt mit hallgatnia, míg végre megsokalta a zaklatást és panaszt, maga elé hívatta *Kristoforót*. Vallatóra fogta. Erélyes hangon kezdte:

— Mi történt ma az édességek szállításával?

Kristoforó elszántan viselte magát és minden veszélyt megvetve szólt:

— Engedelmet kérek, — megettük a menyasszonyommal.

Mint mikor a szabót vesén szurják, úgy kiáltott fel *Salamon* mester és olyan mozdulatot tett, mintha megakarná korbácsolni az egész világot. *Salamon* mester azonban csakhamar megváltoztatta ezen szándékát és a világ helyett csak *Kristoforót* korbácolta meg, de úgy, hogy annak arca egészen megdagadt.

Kristoforó megőrizte hidegvérét és az ütésre azzal az ismeretes operette áriával felelt, hogy hát:

— Szerelemért szenvedni édes . . .

És feltűnés nélkül hagyta el gazdája lakosztályát. Nyomban orvoshoz sietett, láttelelet vétetett fel és súlyos testisértés vétsége címén feljelentést tett a gazdája ellen.

Salamon mestert mind a háromfoku biróság elítélte egy havi fogházra. Az ítélet nagyon leverte *Salamon* mestert és fűhöz-fához szaladgált segítségért.

A városban csakhamar hire ment a kedvelt cukrász elíteltetésének és a lakosság mozgalmat indított a megkegyelmezés érdekében.

Ezernél több aláírás volt már az instancian, de még mindig gyűjtötték az aláírókat. Bizottság alakult az aláírás gyűjtésére és ez a bizottság beállított egy hentes mesterhez, a kit szintén felszólították a kérvény aláírására.

A hentes szabadkozott, hogy így, meg úgy, ő fogadalmat tett, hogy ezentul már nem ír alá semmit sem, hát ne erőszakolják az aláírásra. A bizottság tagjai azonban nem engedtek. Lelkére beszéltek a hentesnek, ráijesztettek, hogy a társadalom az ilyen megma-

gyarázhatatlan és ellenszenves magatartásra elfordul tőle és a hentes mégis csak engedett. Fogta a pennát, belevágta a kalamárisba és erőteljes betűkkel írta alá a nevét a következőképen: *Tapolcai József*, obligó nélkül.

A bizottság tagjai elképedve nézték a furcsa névutóiratot és a csodálkozástól szinte megnémulva tekintettek egymásra. Végre a legidősebb bizottsági tag megszólalt:

— *Tapolcai* uram, mondja meg, miért is írta a neve után, hogy „obligó nélkül?”

— Megkövetem az urakat, — válaszolt a hentes — megvagyom az írva, hogy saját kárán tanul a magyar. Én is tanultam, nagyon is tanultam, mert a forró kása már egyszer megégette a számam. Ugy történt a dolog, hogy a télen a sógoromnak egy ötezer forintos váltót írtam alá és bizony ezt nekem kellett kifizetnem. Megfogadtam, hogy ezentul nem írok alá semmiféle írást sem, de az urak nagyon szoritottak, hát mondok, Isten neki, aláírom, de mivel, hogy a királynál bajba nem akarok jutni, azért írtam oda, hogy „obligó nélkül.”

A közönség köreiben nagy galibát csinált *Tapolcai* uramnak ez az írásos megjegyzése és most bárki bármit is csinál, hozzá teszik a hentes mester szálló igévé változott megjegyzését. Sőt igen érdekes példázatok is esnek már.

A napokban egy fiatal ember megszöktetett ott egy gyönyörűséges fiatal leányzót, a kinek a szüleihez azt írta a kegyetlen kópé:

— Megszöktettem a leányukat, de obligó nélkül.

Alfieri.

Napirend 1898. szeptember 30-án

Naptár: péntek, szept. 30. — Róm. kath.: *Jeromos*. — Prot.: *Jeromos*. — Görög-kel.: (szept. 18.) *Eumén*. — Zsidó: *Thisch. 14.* — Nap két 5 óra 53 perckor; nyugszik 5 óra 24 perckor. — Hold két 5 óra 11 perckor délután; nyugszik 6 óra 15 perckor reggel.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe, ködös idő, helyenként csapadék várható.

— **(A holnapi nap.)** Holnapra a híres időjós, *Falb*, első rendű kritikus napot jósolt. Még eddig itt nálunk nem fordult elő semmi olyan jelenség, a mely arra engedne következtetni, hogy városunkban fordul elő valami olyan cselekmény, a mely a jóslatot igazoltta fogja tenni. Lehet azonban, hogy csakugyan kritikus nap lesz holnap s igazat ad a német tudós jóvendülésének, ha nálunk nem, valahol — a csendes oceánon.

— **(Az aranypénzes cigányok.)** Itt nálunk nem igen fordulnak meg oláhok és így azok, akik ezen a nyelven beszélnek, nem igen tudják ebbeli tudásukat érvényesíteni. Tegnap azonban egy uri ember, a ki tud az oláhok nyelvén, meghallotta, hogy néhány kóborcigány azon tanakodik e szép nyelven, hogy ugyan hol váltsanak be egy birtokukban levő aranyat. Figyelmessé tette a rendőrséget a dologra és *Kovács* Antal ügyeletes rendőrbiztos kihallgatta a cigányokat, kiknél egy aranypénzt talált, a melyre vonatkozólag azt mondták, hogy felpénz gyanánt kapták egy embertől, a kinek lovat adtak el. Tényleg igazolást is nyert a dolog, hogy egy *Petrovics* nevű kupeckodó cigány hozta forgalomba az aranyakat, amelyekből mintegy huszonhat darabot váltott be most a vásárkor és a pécsi bankárok már ismerik is őt, mint olyant, a ki többször váltott már itt be aranyakat, rendszeresen vásár alkalmával.

— **(Nyugalomba vonuló főörzsorvos.)** A hivatalos lap mai közlése szerint *Gombóc-Bayer* Ede, I. oszt. főörzsorvos, a

bécsi 2. sz. helyőrségi kórház parancsnoka, ki huzamos időn keresztül volt városunkban az itteni helyőrségi kórház parancsnoka, saját kérelmére a nyugállományba helyeztetett.

— **(A vásár.)** Mulatságos jelenet játszódott le ma a belváros egyik előkelő divatáru üzletében. A fényes üvegablakok mögé kirakott tarka-barka apróság szemét szurt egy vidéki atyafinak s hosszú töprengés után belülkerült a boltba. A kereskedő, a kinek üzlete épen tele volt elegáns hölgyvevőkkel, nem valami barátságosan fogadta a csizmás, szürös atyafit s nehogy sárvitt csizmájával összenyomja valamelyik dáma elegáns toalettjét, hamarosan elfogta az ajtóban:

— Mit akar bátyám?

— Hát kendő kéne, kéröm.

— Nincs itt magának való, bátyám.

— Nem is olyat szándékozok, kéröm, hanem menyasszonynak valót. Ott van az üveg alatt.

— Drága ám az nagyon.

— No, no, majd csak összeférünk, csak mutassa ide.

A kereskedő látva, hogy vevői milyen jól mulatnak a szürös emberen, elkezdte mutogatni a kendőket. A választás csakhamar megtörtént. Az atyafinak nagyon megtetszett az egyik kendő.

— Hát ezt hogy adja?

— Tizenöt forint!

— Tizenötöt mondott?

— No, ugy-e mondtam, hogy drága lesz itt a vásár.

— Az, egy kicsit drága, de mán csak pakolja be a kendőt, megveszem mégis. A kereskedő bepakolta s elérkezett a fizetés sora. Az atyafi eleintén nézegetett körül a sok cifra dáma közt, míg végre nagy restelkedve neki düllesztette az egyik csizmája orrát a másik sarkának s lehuzta a csizmát, a melyikből előkerült a pénz.

— **(Apagyilkosság Pécskán.)** Szörnyű eset tartja izgatottságban Pécska lakosságát. Molnár István magyar-pécskai 72 éves földeszt György nevű fia a mint a földeken együtt dolgoztak, kétszer egymásután egy vasvillával úgy hasbaszurta és fejbeverte, hogy az agg ember a szenvedett sérülések következtében aligha él még egy napig. Az apagyilkos fiu szörnyű tettének elkövetése után nyomban jelentkezett a csendőrségnél, a hol azt vallotta, hogy azért ölte meg apját, mert az öreg agyonlövessel fenyegette őt és már revolvért is rántott reá. Köncöl Viktor pécskai aljárásbíró nyomban megindította a vizsgálatot.

— **(Bokrétás kalapok.)** Hasztalan marasztaljuk már a napsugáros, verőfényes nyarat, hiába áztatjuk még mindig magunkat a könnyű, világos nyári ruhákkal, szalmakalapokkal. . . Elmulik immáron a nyár, s nyomába lép az ősz, a bánatos, virághervasztó. A szele már itt is van, az illata már itt kóvályog a levegőben, az utszéi fák levelei sárgulnak, aláhullnak. a csipős szél zörgeti, hajtja őket, az ökörnál finom ezüst szála belecsimpajkodnak a fák meredező ágaiba. És az utcán jártunkban — keltünkben élénk tünnek a bokrétás kalapok. A pörge, kackiás paraszt kalapok, melyeken hervadhatatlan, cifra bolti virágok tarkálnak, s egyrészt örömmel, másrészt bánattal hirdetik a legény embernek

cibillé, vagy katonává való átvedlését. Már most sok ilyen cifra kalapot lehet látni utaszerte, s lehet még benne bőven részünk addig, míg belébujnak a busongó rekruták a sárgapitykés angyalbörbe, a császár mondurjába.

— **(A dátha.)** Nálunk is nagyon sok mostanában az olyan ember, a kinek borizü a hangja. Mély és rekedt, mintha tulajdonosa a nóta szava szerint három éjjel és három nap nem aludt volna, hanem ezt a hosszú időt átmulatta volna, arra törekedvén, hogy tárgytalanná tegye a franciák panaszát, mely a pezsgőnek évről-évre kisebb mértékben való fogyasztása miatt szólalt meg. A fölületes ember, ha hozzá jámbor is, kétségbe esik az erkölcs ilyen pusztulásán. Mennyi a lump, a kinek hangját elveszi az éjszakázás! Pedig nem az erkölcs vadul és azok a rekedt hangu emberek maguk sajnálják a legjobban, hogy ha már ez a csapás érte őket, miért nem pezsgős palackok között talált reájuk. A dátha áldozatai ezek a szegény emberek, a dátháé, mely most, hogy őszre fordul az idő, megkezdette hódító körutját, hatalmába kerit boldogot, boldogtalant és nem nyugszik addig, míg kiszemelt médiumjai az *n* helyett *d*, az *m* helyett *b* betűt nem mondanak. Náthás embert hiába keresünk, csak dáthásat találunk, de ilyet azután bőven. A zsebkendőnyelvnek most lehet igazán divatja és csalhatatlan háziszert egész évben nem ajánlottak egymásnak olyan sűrűn az emberek, mint most. Az egyik csalhatatlanabb, mint a másik, de egy közös vonásuk van: egyik sem használ. Akit megcsip a nátha, annak azt végig is kell szenvednie és a közmondást bátran így lehetne megváltoztatni: halál és nátha ellen nincs orvosság.

— **(Mihály napja.)** Nem mint Szent Mihály napjáról, de mint névnapról, a Mihályok névünnepeéről emlékezünk meg a mai napról, melyen a szeretet és közbecsülés osztatlan nyivánulásában volt része ma a pécsi zirci-rendház egy általánosan kedvelt tagjának, Zalai Mihálynak, ki már két nap óta fogadja a névnap szerencsekívánatokat. A város hatósága, a tanács, is, élén Majorossy Imre polgármesterrel csaknem teljes számban jelent meg az ünnepelnél, kifejezván szerencsekívánatait és azon közóhajnak adván kifejezést, hogy éltesse az Isten körünkben még sokáig a kedvelt tanárt, közművelődésünk hasznára. Képviselve volt a jókivánatok tolmácsolására a pénzügyigazgatóság és tisztelegtek számosan városunk intelligentiája köréből, kik a folyton derült kedélyű, jeles képzettségű tanárt őszintén és igaz szívből becsülik és szeretik. Adja Isten, hogy mindama jó kívánság, melynek e napon részese volt, teljesedésbe menjen.

— **(Monte Christo szigete.)** A romantika még most is hódít, a szíveket még mindig megragadja a fantasztikus történet, vagy annak legkisebb emléke. A mesemondó regényírók közül talán legnagyobb sikere annak van, a ki romantikát sző a könyvébe. Dumas is kevés művével bilincselte le annyira a közönséget, mint azzal, a melyet Monte Christo grófról írt, a rabról, a kinek a börtönben azt vallotta egyik haldokló társa, hogy a Monte Christo-sziget bizonyos megjelölt helyén tömérdek kincs van elrejtve. A rab kiszabadul,

megtalálja a kincset és Monte Christo néven ur lesz a földön és él boszujának. Ki ne olvasta volna valamikor szívesen, lázasan ezt az érdekesítő romantikát, a mely nyomot hagy a lélekben? Vajjon nem ennek tulajdonítható-e az a hir, a mit Nápolyból jelent a táviró? E szerint Viktor Emánuel, az olasz trónörökös megvásárolta a kormánytól Monte Christo szigetét, ezt a kis földdarabot a Földközi tengerben, hogy ott kénye-kedvére vadászhaszon. Nemsokára fejedelmi puskás fogja fölverni a ksöndes szigeten a vadat és a regényhős emlékéit.

— **(Halálozás.)** Blätterbauer Vencel, órásmester, tegnap reggel 10 órakor 65 éves korában rövid szenvedés után Budapesten, a hol leánya látogatása céljából időzött, meghalt. Temetése holnap pénteken d. u. 4 órakor lesz a budaikülvárosi temető halottas házából az ugyanott levő családi sírboltba. Az engesztelő szentmise áldozat október hó 1-én fog a belvárosi plébániatemplomban az Urnak bemutatni. Az elhunytat, ki egyike volt városunk legrokonszenvesebb s legszorgalmasabb iparosainak, özvegye és három gyermeke, köztük Blätterbauer Gizella, a m. kir. opera jeles tehetségű énekesnője, gyászolják.

— **(A rakéta.)** Krasznay Miklósnak kocsija tegnap kint volt a szőlőben s mikor este onnan hazatért jött, néhány gyerek az ut mellett rakétával játszott és annak pattogásától a lovak megvadulva, gyors futásnak indultak, elragadták a kocsit és az Árpád-, Makár- és Ferenci-utcákon keresztül örült rohanással száguldottak azzal végig. Szerencsére senki sem került a vágató lovak útjába és így nem okoztak kárt emberéletben, csupán a kocsit szenvedett zúzódásokat, mire az elébe fogott lovakat meg lehetett fékezni.

— **(Amerikai asszonyokról.)** Nagyon érdekes statisztikát olvasunk amerikai lapokban arról, hogy miféle foglalkozás után néznek azok a kisasszonyok, akik egyetemet végeztek. Van Amerikában ezeknek a diplomás hölgyeknek egy egyesületük, amelybe kétezer tag iratkozott már be. Az egyesület körlevelet intézett a tagjaihoz, megkérdezték őket, hogy mi ezidőtájt a foglalkozásuk. A kétezer diplomás hölgy közül 451 válaszolt, amiből nagyon is világos, hogy legalább másfélezer szobadisznak használja a diplomát és férjhez ment. A válaszoló 451 hölgy közül a legtöbb tanítónő, számszerint 169, 47-en könyvtárakban kaptak alkalmazást, 28 gyorsíró lett, 22 betegápoló, 19 pedig újságíró. Van közöttük még: telegrafista, korrektor, csillagász, hirdetési ügynök és életbiztosítási ügynök. Ami az ekkép osztályozott hölgyek keresetét illeti, az általában meglehetősen jó. Vagy egyharmadrészek 2—300 márkát keres havonként, egyhatodik 100—200 márkát, egyhatodik 300—400-at és a harmadik harmad 400—800 márkát. Kettő van közöttük olyan, aki havonként 1200 márkát keres. De ezek nem a 19 újságíró közül valók.

— **(Mire kíváncsi a rendőrség?)** Egy egészen új férfimellényt találtak az utcán; ott hevert a földön üresen s látszik rajta, hogy még nem hordozta senki sem. Most a rendőrségen van s az kíváncsi reá, hogy valami tolvaj dobta-e el az utcán, vagy pedig elvesztette egy szabó, a ki haza akarta vinni

a kész munkát, vagy a vásárról akarta hazavinni az el nem kelt portékát. Jogos tulajdonosa különben kellő igazolás után átveheti a rendőrségen.

— **(Az anarchisták ellen.)** A társadalom rémei: az anarchisták ellen megindult mozgalom nap-nap után szélesebb mederben halad. Pisában egy anarchista-egyesületet fedeztek fel, melynek 22 tagja van, a kik közül egyik trieszti. Az egyesület elnökét, Virgilio Mazzoni, ismert livornoi anarchistát néhány nap előtt éppen akkor tartóztatták le, mikor hajóra akart szállni, hogy Franciaországba utazzék. Nagyszámu irományokat koboztak el és már megindították ellenük a pert. — Svájcban is erélyesen folyik a munka, hogy megtisztítsák az országot az anarchistáktól. Így a szövetség tanács ismét 8 külföldi anarchistát utasított ki Svájcól, úgy hogy az összes eddig kiutasítottak száma 44. Mihelyt valamennyi kiutasítottat a határra szállították, a szövetségi tanács közzé fogja tenni neveiket. A »Berni Bund« azt jelenti, hogy az eddig kiutasított 44 külföldin kívül még többeket is ki fognak utasítani. — A milánói parancsnok, Rava Beccario tábornok, a kit az anarchisták Svájcban üldöztek, egy osztrák rendőrbiztos kíséretében Meránból Bozenbe érkezett és délben tovább utazott Mori-Rivába. A bozeni kerületi kapitányság megérkezésénél, biztonsága érdekében, messzemenő intézkedéseket tett.

— **(Bem tábori papja.)** Kedves papja volt Bemnek Sebestyén Ferenc. A merre a vezér járt, a fényes táborok mögött, dőcögős bricskán mindig ott volt a tábori pap is; a harctusának kellős közepén, ott, hol a vezér helye van, hol a halálnak legtöbb áldozata szokott lenni s az utolsó vigaszt nyújtó papra legnagyobb szükség van. A Bem—Petőfi-körkép megfestői sem felejtették ki hatalmas képükön a kedvelt tábori lelkészt. Ott van a vezér közelében, imát mormog, tekintete a véres harcra fordul, megsebzett huszár hajtja le fejét az ölébe. Az agg, 84 éves lelkész messze falujából fölrandult, hogy megnézze ezt a hősi képet. Nem sokat látott belőle. Hamar köny szökött a szemébe, ráborult az őrt álló honvéd vállára, hangosan zokogtak a bajtársak. Öröm és bánat volt a könyükben.

— **(A piros rózsás „fátyolos hölgy.”)** Veszedelmes kalandon ment keresztül két berlini uri nő, akiknek esetéről a »Kijevtanin« nevű orosz ujság a következő érdekes dolgokat írja: A két hölgy egy Rumszyczki nevű lengyel ur kíséretében egyik családos rokonuk birtokára utazott Grodno környékére. Estefelé a másodosztályu kocsis, melyben utaztak, kiürült. A három utas egyedül maradt és csak éjjel tíz óra tájban szállt föl egy sűrűn lefátyolozott hölgy. Nagy, feltűnően szép, piros rózsabokrétá volt a kezében. Az idegen hölgy Rumszyczki közelében foglalt helyet, akit csakhamar udvariasan fölkiért, hogy csukja be a lebocsátott ablakokat. Aztán föl és alá kezdett járni a kocsiban és mikor ismét utitársa elé ért, elejtette a bokrétát, úgy, hogy a rózsák szanaszét szórva hevertek a kocsiban. Rumszyczki fölszedte a rózsákat és udvariasan visszaadta a sétáló hölgynek. A fátyolos hölgy erre néhány rózsát neki ajándékozott s a két

berlini hölgynek is adott egy-egy szép rózsát. A kocsiszakaszbán csakhamar csend lett, a három utas mély álomba merült. A fátyolos hölgy ekkor munkához látott. Gyorsan átkutatta az utasok zsebeit és minden értéktárgyat a saját utitáskájába helyezte át. — Rumszyczkinál egy bevarrt zsebben tömött tárcát fedezett fel. Egy gyors, ügyes vágással a zsebet is megszábadította terhétől. Mikor az alvók felébredtek, már hire-hamva sem volt fátyolos utitársuknak. Rumszyczki, akinek tárcája készpénzben és értékpapirokban kerek harmincezer rubelt tartalmazott, a legközelebbi állomáson az esetet bejelentette a csendőrségnél. Azonnal táviratoztak mindenfelé, hogy a tolvajnőt elfogják. A nyomozás hosszabb ideig semmi eredményre sem vezetett és már-már feladták a reményt, hogy a furfangos lopás elkövetőjét felfedezzék, mikor a rendőrség váratlanul azt az értesítést kapta, hogy a »fátyolos hölgy« asszonyruhába bujt férfi és hogy az eredeti lopás, valamint számos más tolvajlás is egy szervezett bandának a műve, amelynek a vasut a »speciálitása« s amelynek állítólag valami Millmann nevű ember áll az élén. A nyomozás ebben az irányban megindult és már néhány nap múlva sikerült is Millmann Nikolajev vasuti állomáson elfogni, amikor éppen Kremenstshugba akart utazni. A tolvaj kétségbeesetten védelmezte magát. Utközben bevverte a vasuti kocsis ablakait abban a reményben, hogy ezen az uton talán valamiképen elmenekülhet. De minden igyekezete sikertelen maradt, kísérei egy pillanatra sem hagyták magára. A tolvajbanda fejének elfogatása csakhamar az egész bünszövetkezet nyomára vezetett. Elfogták valamennyit, de pénzt, vagy értéktárgyat egyikőknél sem találtak. Ez a körülmény arra indította a rendőrséget, hogy az elrablott pénz után tovább kutasson. Végre a banda »pénztárosa« is kézrekerült Vilnában, ahol mint egyszerű szivarkereskedő élt. A szivarbolt átkutatása alkalmával egy titkos fiókban ötven ezer rubel készpénzt találtak, melyből a károsultak legnagyobb része visszakapja elrablott vagyonát.

— **(A jegyzők a hírlapíróknak.)** A magyarországi jegyzők és körjegyzők egyesülete a fővárosban tartott ülésén Pócs Lajos indítványára elhatározta, hogy száz forinttal a vidéki hírlapírók országos szövetségének alapító tagjai sorába lép.

— **(Titkos szövetségek a menyéi birodalomban.)** Chinában, mint a legutóbbi palotaösszeesküvésből is kitűnik, a meglevő állapotokat könnyen fölforgatják; gyakran támad az országban lázadás, vagy egyéb zavar, aminek okát főképp a chinai titkos szövetségekben kell keresni. Ezek már több, mint kétszáz év óta állanak fenn és azért szervezték őket, hogy a mandzsu-dinasztiát legyőzzék és ismét a ming-dinasztiát segítsék a trónra. Abban az időben, a mikor a mandzsu meghódították Chinát, a minnek követőit annyira üldözték, hogy külön jelbeszédet kellett kitalálniok, melyet Chinában még ma is használnak. Ebből az időből való a legrégebb politikai titkos szövetség, a ki-hing, mely minden későbbi szövetkezetnek mintául szolgált. A legismertebb titkos szövetségek a három hang, az ég és föld-szövetség misztériumai lármás bankettel kezdődtek meg, azután bálványkép

elé állottak a testvérek, a mester székre ült és nyolc ember késsel, karddal köréje állott. Aki a szövetségbe be akart jutni, azt levetkőztették, letérdepeltették, a nyolc kardot nyakának szögezték és megkezdődött a vizsgálat. Az első kérdéssel személyazonosságát és szülőhelyét állapították meg, a másik kérdés rokonságára vonatkozott. Mikor azt kérdezték: élnek még rokonaid vagy meghaltak? mindig azt kellett felelnie, meghaltak. Ezt a feleletet úgy magyarázták, hogy aki egyszer belép a szövetségbe, az minden földi kötelektől megszabadult. A másik hatalmas szövetség a fehér lilium, vagy a fehér lotusz szövetsége. Ez Kien-tong császár uralkodása alatt alakult. Minden tagnak vegetáriánusnak kellett lennie. Asszonyokat is fölvettek. Tang volt a rend nagymestere és a rend tagja volt felesége, Maoih-Ku-tiang is, akit híressé tett energiája, nagysága és ereje. Ez a szövetség elhatározta, hogy a pekingi császári palotát levegőbe röpteti. De mikor már a fáklyákat is meggyújtották, borzasztó égháború keletkezett, mely meghusítottta az összeesküvők tervét. Eközben a terv kiderült és a szövetséget üldözni kezdték. Az elfogottakkal különös módon bántak el. Enyhe büntetést ígértek azoknak, akik elhatározzák magukat arra, hogy húst esznek. Tang állhatatosan vonakodott húst enni és kivégezték, mások ráfanyalodtak a húsvésre, ezeket a szövetség többi tagjai kegyetlen kínzásokkal ölték meg. A szövetség végre, hogy a hatóságok üldözéseitől meneküljön, átalakult és a »semmittevők« nevet vette föl. Tagjainak ma is bűvös erőt tulajdonítanak.

— **(Talált tárgyak.)** A rendőrségnél két tárgyat is helyeztek letétbe, melyet úgy hagyott el tulajdonosuk. Az egyik egy női napernyő, melyet a piacon találtak, a másik pedig egy még le nem járt váltó, mely nagyobb összegekről szól. Mindkettőt Kovács Antal inspekciós rendőrbiztosnak adták át, kitől igazolt tulajdonosuk átveheti őket.

— **(A föld és a Mars között.)** A múlt hónapban egy új kis bolygót fedeztek fel, mely sokkal közelebb áll hozzánk, mint a Vénusz, vagy a Mars. Ennek a fölfedezésnek sokkal nagyobb fontossága van, mint gondolják. Összes eddigi nézeteink a nap birodalmáról megváltoznak egy csapásra, a bolygóknak tehát nincs arányos távolságuk egymástól, mert az új világ a föld és a Mars között levő űrt hidalja át, melynek a Boda-féle törvény szerint üresnek kellene lennie. A történelmi igazság kedvéért említjük fel, hogy az új világot csaknem egyidejűleg Witt berlini csillagász és Charlois francia csillagász is megtalálta a csillagfényképen. Az újvilág kedvező esetben 25 millió kilométernyire is közeledhetik hozzánk, holott a Mars csak 55 millió, a Vénusz csak 40 millió kilométernyire közeledhetik. Igaz ugyan, hogy a hold csak 380,000 kilométer, de a hold nem az a világ, mely felgöngyölít bennünket arra a reményre, hogy végtelen sikerei nem lakatlanok, hogy élet ott is van, épűgy, mint a földön. Ebben a tekintetben a Mars a legérdekesebb világ és nincs kizárva, hogy az új bolygón is olyanok a fizikai viszonyok, hogy nem zárják ki az élet lehetőségét. Vagy másfélszerre van távolabb a naptól, mint mi, tehát elegendő fényt és meleget kap. Mindenesetre liliputi világ, mely nem

birná kielégíteni modern hódítóink, az angolok, oroszok, vagy franciák gyarmati étvágyát. De ha azok az elemek, melyek mint víz és levegő az élet föntartására mulhatatlanul szükségesek, az új világon megvannak, a lakott világok közé kell sorolni az új aszteriodot. Lehet, hogy a jövő hegységeiről, tengereiről és hó-sarkairól még sok érdekes dolgot fog földeríteni. Az új bolygó most egyre távolodik tőlünk és vagy 120 millió kilométer távolságban kering.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1898. szept. 29. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = 56.0 mm. (emelkedő.)
Hőmérsék = 16.8 °C

maximuma: 21.2 °C
minimuma: 14.8 °C

Páranyomás: 12.9 mm.

Relatív nedvesség: 91%

Felhőzet: 10° N 6. S. W.

Szélirány s erő: E. 1.

Csapadék 24 órai: 0.8 mm. eső.

Enyhe, felhős, esős.

Dr. Czirer.

Előfizetésre való felhívás.

A közeledő negyedév alkalmából új előfizetést nyitunk lapunkra. Huszonöt év áll lapunk háta mögött s ez a tekintélyes idő és ez időn keresztül a függetlenségi eszme és a közönség szolgálataiban csüggedetlenül vívott harcunk és fáradhatatlan működésünk felment bennünket attól, hogy a közeledő évnegyed alkalmából bővebben ismertessük lapunk programját.

Ismeretes ez a program mindenki előtt. A függetlenségi eszme van, volt és lesz lapunk zászlajára felírva s ezért küzdünk, e küzdelmünkhöz kérjük a nagyközönség pártfogását.

Előfizetési árak:

Lapunk előfizetési ára, mely az összes lapok között a legolcsóbb, a következő:

egész évre	10 frt.
félévre	5 frt.
negyedévre	2 frt 50 kr.
egy hónapra	— 85 kr.

Vasárnaponként megjelenő, népies heti kiadásunk előfizetési ára

egész évre	3 frt.
félévre	1 frt 50 kr.
negyedévre	— 75 kr.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhető. Előfizetések a „Pécsi Figyelő” kiadóhivatalához (Pécs, Mária-u. 1. sz. a.) küldendők.

Mutatványszámokat kívánatra bárhová küldünk. Hazafias tisztelettel

a „PÉCSI FIGYELŐ”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Törvénykezés.

§ Önként jelentkező bűnös. A folyó év márciusában tárgyalta a pécsi kir. törvényszék egy hatóság elleni erőszak miatt keletkezett bűnügyet, melynek vádlottai meg is kapták büntetésüket, egy főhősnek, Dobos Jánosnak, kivételével, a ki ismeretlen helyre szökött s így a tárgyalásra előállítható nem volt.

Dunaszekesön történt, hogy a múlt év júniusában a Ludwig-féle korcsmában mulató legények összeveszttek a cigányokkal és a rendet helyreállítani akaró Balázs József rendőrt

is megtámadták, Dobos János elvette tőle kardját és csak hosszabb idő múlva adta vissza s annyira rakoncátlankodtak tovább is a legények, hogy a rendőr kénytelen volt közéjük löni, s egyet meg is sebesített közülök, de azután ő maga is csak futás által menekült meg az agyonveretés elől.

Dobos érezte, hogy ő reá vár ez ügyből kifolyólag a legsúlyosabb büntetés és megszűkött, de három hó előtt önként jelentkezett a hatóságnál, a mire bizonyára az vitte rá, mert több törvényellenes cselekményt is követett el úgy azelőtt, mint azóta és bizonyosra vehette, hogy előbb utóbb a bíróság elé kerül, a hol önként jelentkezve enyhébb büntetésre számíthatott.

Az ellene megindított vizsgálat folyamán kiderült, hogy még 1892-ben ellopott egy szántalpat és hengert, melyet egy, a Duna mellett fekvő szin feltörése után a vízre bocsátott és lejjebb egy csónak segélyével partra szállított.

Furfangos mesét eszelt ki egy másik lopásának mentegetésére, melyet egy Német nevű dunaszekesői lakos kárára követett el, elhajtván és eladván annak egy göbéjét és négy malacát.

Azt mondja erre vonatkozólag, hogy Német folytonosan biztatta őt, hogy menjenek együtt lopni, a mibe azonban ő nem egyezett bele, hanem utoljára is elfogadta Németnek azt az indítványát, hogy adja el az ő sertéseit s mivel passzust nem ad a vevőnek, attól a gyanus vétel utján szerzett jószágokat Német vissza fogja kapni, a pénzen pedig megosztoznak. Ezt a mesét azonban a tárgyaláson vele szembesített Német a leghatározottabban valótlannak mondta.

Ezenkívül még Jankovich dunaszekesői földbirtokostól is, kinek cséplőgépe mellett dolgozott, ellopott Dobos husz darab új zsákot.

Megkárosította továbbá legutolsó gazdáját, kinél Budapesten mint kocsis volt alkalmazásban, ellopván tőle különböző tárgyakat, de ezért a bűnéért nem volt megbüntethető, mivel az elévülési határidő letelte után emelt csak panaszt ellene a volt gazdája.

Mindezen bűneiért a pécsi kir. törvényszék a tegnap délután tartott végtárgyaláson két évi börtönbüntetést mért reá, melyből a vizsgálati fogság által három hó kitöltöttnek vétetett. Az ítélet jogerős.

§ A templomrabló. Csak a napokban közöltük Nadányi Albertnek elítélését, a ki a pécsi templomból egy ezüst feszületet ellopott, de megtört, bűnbánó viselkedése és a látszat sorsüldözött volta mellett arra bírta bírát, hogy csak három hónapra ítélte el, a mely büntetést nem is találta senki sem túlságosan enyhének annak idején.

Egészen másként vélekedik azonban most mindenki erről a dologról s maguk a törvényszék tagjai is súlyosabb büntetésre tartják érdemesnek Nadányit, akiről kiderült, hogy nem most követte el első bűnét és sok szinlelés van abban, midőn a körülmények kényszerítő hatásának kérte betudni a templomrablás elkövetését.

Ugyanis a debreceni törvényszéktől érkezett most egy értesítés, mely tudatja, hogy Nadányi Albert, ki ott irnokként volt alkalmazva, eltulajdonított öt darab vörös kereszt sorsjegyet és azokat zálogba téve, az így szer-

zett pénzt elkártyázta, a minek következtében lopás és tiltott szerencsejáték miatt vád alá helyeztetvén, hét havi börtönbüntetést mérték reá, s ezen büntetését ki is töltötte.

Ezt tudva bizonyára súlyosabb büntetést mért volna reá a pécsi kir. törvényszék is és nem akadt volna senki, a ki szánalmat érzett volna iránta.

T a n ü g y .

(Személyszaporítás a pécsi tanfelügyelőségénél. A pécsi tanfelügyelői hivatalban a legnagyobb szorgalom mellett is alig tudta már a meglevő személyzet a hivatalos ügyeket elintézni és az összes elvégzendőket feldolgozni. Ezen most segített a közoktatásügyi miniszter, kinevezvén irnokká a tanfelügyelőséghez Kisfalud János, volt hajdu-sámsoni tanítót, ki új hivatalát a napokban el is foglalta. Így a hivatali személyzet könnyebben fogja a jövőben dolgát végezhetni, mégis anélkül, hogy az ügyek elintézésénél hiányoznék az eddig tapasztalt gyorsaság és lelkiismeretesség.)

(A püspöklaki iskola államosítása. Püspöklakon eddig róm. kath. felekezeti iskola volt, melynek államosítása már régebben tervbe vétetett és most folynak ott a tárgyalások erre vonatkozólag. A tárgyalásokon részt vesz Salamon József kir. tanácsos, pécsi tanfelügyelő, ki e célból a helyszínére utazott, ugyancsak Jeszenszky Gyula, a pécsváradi járás főszolgabírája.)

T Á V I R A T O K .

— A képviselőház ülése. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A képviselőháznak ma tartott ülésén az elnöki bejelentések után Szivák Imre előadó magas színvonalon álló, meleg hangon tartott beszédben ajánlotta elfogadásra a királyné emlékének törvénybeiktatásáról szóló javaslatot, különösen hangsúlyozva a megboldogult királyné nagy szeretetét házáink iránt.

A Ház erre vita nélkül elfogadta a javaslatot. Holnap lesz ennek harmadszori olvasása, aztán átküldik a főrendiházhoz.

— A régi nóta folytatása. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A tények megcáfoltak minden kombinációt, melyek az osztrák ellenzéki pártok obstrukciójának leszereléséről szóltak. Erre nézve a pártok között nem sikerült egyöntetű megállapodásra jutni s a Reichsrath mai ülésében már kezdetét vette az obstrukció a régi vehemenciával. Bärenreuther miniszter beadta lemondását.

— A dán királyné meghalt. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Koppenhágából sürgönyzik, hogy Lujza királynő ma reggel meghalt.

— Budapesti összeesküvők a törvény előtt. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A nyáron nagy szenzációt keltett három földmunkás összeesküvésének felfedezése, a kik a Margit-körút csatornájába dinamit-aknát akartak elhe-

lyezni, hogy azt fölrobbantsák, mikor a király arra hajt. Ezeknek a munkásoknak, névszerint *Hartmann Lajos*, *Muzsik József* és *Kovács Lajosnak* a bűnpörét kezdte tárgyalni ma a budapesti büntető törvényszék. Nevetséges operett-alakok a pör szereplői egytől-egyig, kiket a törvényszék felségsértés iránt való szövetkezés miatt helyezett vád alá.

Hartmann Lajos mindjárt a tárgyalás elején kijelentette, hogy soha nem is járt azon a tájon, a hol az állítólagos dinamit-aknának lennie kellett volna, de dinamitot sem látott még soha világéletében. Aztán hozzátette: „Nem volt ez kérem komoly dolog, sokkal hitványabb, meg gyávább vagyok, semhogy ilyen nagy tettet végbe vihették.”

Zsitvay elnök: Kitől eredt a merénylet eszméje?

Hartmann: Muzsik beszélt róla először.

Elnök: Mire kerestek az társakat?

Hartmann: Hogy majd a Margit-köruton megölik a felséges urat.

Elnök: Honnan akartak szerezni dinamitot?

Hartmann: Kovács vállalkozott rá, hogy szerez dinamitot s azt mondta, hogy majd Várkonyi adja a hozzá való pénzt.

A további kérdésekre előadja *Hartmann*, hogy eljárt szorgalmasan a szocialista gyűlésekre, a mire a folytonos nyomorúság vitte rá, mert a vagyonosok nyuzzák a munkásokat. Bevallotta aztán, hogy a megbeszélte terv szerint ő volt kirendelve a gyújtószinórhoz s neki kellett volna lesni, hogy mikor ér a király kocsija arra a helyre, hol a robbanásnak történnie kellett volna. A jeladás az lett volna, hogy zsebkezdőjével megtörli az orrát.

Visontai védő: Ha nem volt komoly a dolog, mi célja volt akkor az ilyen megállapodásnak?

Hartmann: Nem volt annak semmi célja. Utóbb már nem is gondoltam az egészre.

Ezután *Muzsik József* kihallgatására került a sor, ki azzal kezdi, hogy nekik odahaza, a dunántúl, sem vagyonuk, sem munkájuk nincsen.

Elnök: De hisz Dunántúl nagyon is lehet kapni munkát.

Muzsik: Kérem nagyon rosszul élnek azok a munkások. (Derűtség.)

További kihallgatása folyamán *Muzsik* nem akarja elismerni, hogy bűnös. Mindent Pálnéra akar kenni, aki följelentette őket, meg Kovácsra, aki ajánkozott, hogy pénzt fog szerezni Várkonyitól.

„Bérczy kapitány — ugymond vádlott — nem hagyott békét a vizsgálatkor, hogy adjam elő a dinamitot, de hát hogyan adhattam volna, mikor nem is volt.”

Folyton Pálné ledér életmódjáról beszél, aztán a német császárra fordítja a beszédet.

Elnök: Ne ezekről beszéljen, hanem a dinamitmerényletről.

Muzsik: Mit beszéljek arról? Az egész Hartmann gondolta ki s februárban beszélt nekem fölöle.

A tárgyalás tovább folyik.

— A Dreyfus-per revíziója.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisi hírek szerint a semmitőszék egyik bírása kijelentette, hogy nem hiszi, miszerint a büntető tanácsban levő kollegái pártolni fogják a revíziót, mert erre nem találnak elegendő jogi támpontokat. Ha nem újrafelvételt, hanem az ítélet megsemmisítését kérték volna, akkor elegendő lett volna azt vizsgálni, vajjon a haditörvényszéknek adtak-e át titkos ügyiratokat, a melyeket a vádlottal és védőjével nem közöltek. Ez okon meg lehetett volna semmisíteni az ítéletet és megvizsgálni, hogy kit terhel a felelősség a szabálytalan eljárásért. De a revíziónál nem az eljárási szabálytalanságok, hanem az vizsgálendő, hogy vannak-e elegendő új bizonyítékok, a melyek alapján a hozott ítélet hatályon kívül lenne helyezhető.

A semmitőszék a revízió kérdésében, hir szerint, kiegészítő vizsgálatot fog elrendelni. Döntés nem következik be január előtt.

— **A lissaboni sajtókongresszus.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A lissaboni sajtókongresszuson időző magyar újságírókat *Hevesi József* bemutatta a portugál királynénak, ki nagyon szívesen fogadta őket. Említette, hogy nemrég két napot töltött Budapesten és soha sem fogja elfeledni ezeket a szép napokat. Megkérte végül az újságírókat, hogy vigyék meg üdvözetét Magyarországnak.

KIR. TÁBLAI ÉRTESEITŐ.

1898. évi szeptember hó 26-án s köv. napjain elintéztett ügyek.

(Rövidítések magyarázata: **hh.** = helyben hagyva, **mv.** = megváltoztatva, **rmv.** = részben megváltoztatva, **fo.** = feloldva, **rend.** = rendkívényileg vissza, **ms.** = megsemmisítve, **rms.** = részben megsemmisítve, **vu.** = visszautasítva, **hna.** = hely nem adatott.)

I. Polgári tanács.

Előadó: *Pilch Antal.*

- V. 1770. Molnár József — Fehér Ipoly szolgálmi jog. törlés. — hh.
1876. Spiegel Armin — Polacsik Miksa 1318 frt 28 kr. — hh.
2219. Lancsuk község birtok-rendezés. — rend.
2240. „ „ „ — csat.
III. 2185. Rinya-Szent-Királyon elhalt Hoffmann Lipot hagy. — hh.
2208. Kömlődön elhalt Szonecker József hagy. — vu.
2220. Kapos-Szekcsőn elhalt Csokonai Mihály hagy. — fo.

Előadó: *Tóttóssy Béla.*

- V. 1484. Veigerding Mihály s t. — Korneli Péter s t. 2000 frt. — rend.
2105. Péter Julianna — Fodor István házass. fölb. — rmv.
2106. Kereszturi István — Kovács Teréz házass. fölb. — rmv.
III. 2394. Schneider János — Szieberth Nándor végr. — hh.
Előadó: *Kaufmann Nándor.*
V. 1931. Csordás Anna s t. — Bornik Ferenc s t. öröks. — r. mv., r. hh.
1938. Dr. Rotschild Samu — Ekmann György s t. 650 frt. — hh.
1940. Pintér Ferenc — Busa Juli s t. ing. birt. — mv.
2357. Kir. kincstár — Kovács Lajos végr. — hh.

II. Polgári tanács.

Előadó: *Graff Károly.*

- III. 1869. Csizsár Mari — Poczu István zjog. előj. — rend.
1871. Steficsár Pál s n. — Illapcsics Lenárd s n. tjog bek. — mv.
1880. Simonfay János — Simonfay Mihály zjog. bekeb. — rend.

1881. Ifj. Hegedüs József — id. Hegedüs József tjog bek. — hh.
1888. Huber Antal — Bernhard János s n. tjog bek. — rend.
1889. Kopa István — Kopa Sára tjog. bek. — rend.
1902. Müller Czirják s n. — Müller János s n. szolg. tört. — hh.
1916. Madarász Lajos — Bek József s n. tjog bek. — hh.
1936. Weisz János s n. — Hornis (fegyver) Róza zjog előj. — hh.
1947. Lévai Albert — Lévai István tjog. bek. — mv.
2271. May Péter s t. — Hohner József s n. végr. — hh.
2314. Hirsch József — Ungár L. végr. — mv.
2323. Hága János — Vagner Teréz végr. — hh.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- III. 2156. Siklósi taktár s t. — Czillinger József s n. végr. — hh.
2241. Özv. Szarvas Manóné — Fehérvári András s n. végr. — hh.
2273. Markovics József — Kárász József végr. — rmv.
2274. Pintér Károly — Özdi Imre végr. — hh.
2303. Siklósi kölcsönös segélyző egyesület s t. — Sesics István végr. — rmv.
2333. Kozlik János — Vuk János s n. végr. — elut.
2361. Szivér István s t. — Heil Károly s n. végr. — hh.
2362. Szivér István s t. — Heil Károly s n. végr. — rmv.
2402. Lepoglavec Mária — Klarics Dóra s t. végr. — hh.

Büntető tanács.

Előadó: *Böcz Alajos.*

- V. 2286. Tóth (szári) Márton s t. m. lak. sért. — rmv.
2287. Filipán István rágal. — hh.
2331. Kis Józsefné s t. k. t. sért. — r. vu., r. hh.
2339. Horváth Mari becs. sért. — vu.
2345. Kőszegi Ferenc s t. lopás. — hh.
2346. Polics Mária s t. vallás ell. véts. rmv.
III. 2227. Korcsmáros József s t. lopás. — hh.
2233. Ersi Péter közcsend ell. kih. — ms.
2245. Kovácsics István lopás. — hh.
2246. Kovács Burkus József közcs. ell. kih. — hh.
2297. Horváth Teréz lopás. — rend.
2298. Bedő János s t. „ — rend.
2299. Singer Bertalan „ — hh.
2305. Schadt Jakabné jogt. elsaját. — hh.
2313. Molnár János közcs. ell. kih. — mv.
2314. Klotz B. lint s t. becs. sért. stb. — ms.
2342. Acs László s t. becs. sért. — rend.
2354. Bárdos István „ „ — fo.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

- V. 2352. Tarján Mihály s t. család, közokir. ham. — hh.
2759. Ifj. Varga (reecz) Jánosné szánd. emberölés. — hh.
2783. Kalányos János rablás stb. — hh.
2817. Kari János s t. gyilk., rablás. — hh.
III. 2193. Deutsch Ignác sikk. — vu.
2202. Tápai Mihály hat. és közcs. ell. kih. — hh.
2300. Cziczelle Mihály s t. sikk. — rmv.
2341. Gergits György s t. s. t. sért. — rmv.
2356. Szászi Ferenc s t. sért. — mv.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1898. évi október hó 3. s köv. napjaira.

I. Polgári tanács.

Előadó: *Pilch Antal.*

- III. 1772. Dunasimecen elhalt Mészga Antalné s t. hagy. ügye.
1987. Pacsán elhalt Lugosi György és neje hagy. ügye.
2051. Duna-Szekcsőn elhalt Ratkovics Mihály és György hagy. ügye.
2109. Néh. Dulánszky Nándor hagy. ügye.
2159. Baumhorn Illés — Baxant József végr.
2204. Györkönyben elhalt Köhler Pál hagy. ügye.
2212. Tapsonyban elhalt Magyar Boldizsár hagy. ügye.
2249. Kis-Berényben elhalt Borbély Antal hagy. ügye.
2363. Kotánczi Katalin s t. — Egedi Antal végr.

Előadó: *Tóttóssy Béla.*

- V. 1586. Gyergyók József — ifj. Kulcsár József s t. öröks.
2058. Pentl Janka — Bulyáki József házass. fölb.
2124. Fischer Katalin — Pelczér János „ „
2170. Wittinger Magdolna — Standl Vince házass. fölb.
2229. Dr. Antal Gyula — ifj. Antal Gyula gondnokság.

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

- V. 1942. Weisz Miksa — Németh József 10005 frt.
1943. Löwenfeld József — Alsó Jár János s t. 6 irt 25 kr.
1944. Baranya m. hitelintézet — P. Gasparovics 726 frt 85 kr.

1971. Sesavnicár Ferenc — Mursics Menyhért s t. v. köz. msz.

1986. Csillag Gusztáv — ifj. gróf Széchenyi Imre 1734 frt 80 kr.

II. polgári tanács.

Előadó: *Róka Gyula.*

V. 1595. Kk. Steszlin Anna s t. — Anek István s t. öröks.

1676. Fodor Jakab — Körmeny Sándor 5000 frt.

1741. Nyul Istvánné — Nagy Pál János törl.

III. 2108. Jamblich Alajos — Krasz Imre végr.

Előadó: *Graff Károly.*

III. 1948. Dávid Imre s n. téves tkvi bej. kiig.

1972. Illés Albert s t. — Csizmadia György tjug. bek.

1974. Blau Rezső s n. — Fogl Ádám s n. tjug. bek.

1978. Abaffy Gyula tkv. kiig.

1979. Fodor János — Steiner Károly s n. zjug. előj.

1980. Gál Nándor kérv. ügye.

1982. Duchon Ödön — Nikolausz András s t. végr.

1988. Csesznák József — Pecsáfnik Ilona zjug előj.

2364. Goldschmidt s t. — Szager József s n. végr.

2367. Laix Ferenc — Slezák András s n.

2374. Frankl A. Herman és fia cég — Spitzer Sándor végr.

2381. Csöme János — Szabó József végr.

Előadó: *Zsabokszky Ferenc.*

III. 1984. Gallai Ferencné — Pintér Márton s t. végr.

2008. Jakopcsics Teréz — Pergár István

2032. Kir. kincstár — özv. Tóth Józsefné

2048. Engel József fia cég — Varga Antal

2049. Hirsch Izidor — Bogdán Károly

2074. Briesz Mihályné — Körösztos Lajos

2114. Ling János s n. — Blank Katalin

2116. Kramaz Antal s t. — Glavanovics Károly s t. végr.

2118. Zalamegye árvatára — Novák Márton s n. végr.

2156. Siklósi takptár s t. — Czillinger József s n. végr.

2333. Kozlik János — Vuk János s n. végr.

Büntető tanács.

Előadó: *Bocz Alajos.*

V. 2347. Czember (Viszmege) Antal s t. lopás.

2353. Katkics Sándor s t. becs. sért.

2387. Dobosits Jakab s t. lopás.

2391. Pálfi Sándor s t.

2393. Varga István s t. becs. sért.

2400. Horváth Markó s t. lopás.

2409. Sudár András s t.

2410. Rugási György k. t. sért.

III. 2360. Druzzin (Bencsik) János lopás.

2361. Szingler Jánosné tulajd. ell. kih.

2371. Ivusa István lopás.

2372. Farkas Károly

2380. Zselinszki Sándor s t. szem. szab. ell. kih.

2430. Horváth Jánosné lopás.

2452. Eigenbrod Konrádne s t. becs. sért.

2453. Prangárt Gáspár rágalm.

2463. Tóth István becs. sért. stb.

2468. Filiazár József jogt. elsaját.

2469. Németh József közbiztonság ell. kih.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 2414. Beda János s t. hat. ell. erősz.

2417. Kollarics Mihály magán okir. ham.

2434. Pfaff Béla s t. suly. t. sért.

2435. Musch Antal s t. hat. ell. erősz.

2439. Szabó Ferenc mag. okir. ham.

2442. Wagner András

2445. Vida Sándor suly. t. sért.

III. 2376. Vince Imréné lopás, becs. sért.

2377. Nagy János s t. becs. sért. stb.

2394. Völgyi Zsófi sikk.

2466. Bence János közcs. ell. kih.

2470. Bence Ferencné s t. mag. lak sért.

2477. Lenárd Sándor szem. szab. sért.

Laptulajdonos SAUTTER GUSZTÁV Felelősszerkesztő PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF

kiadó.

Hirdetések.

3 tuczat 5 forintért

valódi francia

Gummi vagy halhólyagot

a legfinomabb minőségben szállít a Nagybani-gummi-áru raktár IX. ker., Üllői-ut 21. szám. Szétküldés titoktartás mellett utánvétellel, nem tetsző árukért a pénz visszaadatik.

1874. óta fennálló

Zongora-, harmonium és pianino-raktár

Goldstein J.

Pécsett, országút 56, (haltérrel szemben)

Legnagyobb választék

Zongora vont hurokkal
 zongora kereszt hurokkal
 zongora öntött kerettel
 zongora vashangolókkal
 zongora kereszt hangfogókkal
 zongora viszhangszeleppel.

Elismerő oklevél Pécs 1888.

Százezrei a
 családoknak iszzák

előszeretettel

naponta a

• Eljen! • eljen! •

Kathreiner-féle Kneipp-malátakávé.

Mentes a babkávénak egészségre ártalmas alkotórészeitől. Egyedül a Kathreiner-féle malátakávé az, mely annak illatát és kedvelt ízét magában foglalja. A Kathreiner-féle malátakávé étvágygerjesztő, könnyen emészthető, évek során át felnőttek és gyermekekre nézve egyaránt hasznosnak bizonyult. Legkitünőbb pótléka a babkávénak, valamint ajánlásra legméltóbb vegyülete is annak. Tekintettel az egészségre és takarékosagra, a valódi Kathreiner-nek többé egy háztartásból sem szabad hiányoznia.

Óvás az értéktelen utánzatoktól.